

ХТО ЗАВГОДНО

ЧАРЛЬЗ

Сьомий клас

Торі — це мій перший поцілунок, у темному коридорі в ніч перегляду фільмів жахів наприкінці вересня. Валентайн Ворд із восьмого поміняв попередній диск на інший з віковим обмеженням «від вісімнадцяти», не встиг містер Рінглінг вийти з кімнати з телевизором. Коли він наглядає за нами, то здебільшого засинає в залі відпочинку й гадки не має, що ми, власне, робимо. Але тієї ночі я сподіваюся, що його розбудить вітер, який гуде над старими мурами.

Я б охоче сказав, що мені довелося вийти за Торі, бо їй зробилося лячно, хоча насправді це Торі вийшла за мною, коли я підвівся за двадцять три хвилини. Не те щоб я боявся чи мені хотілося потай поплакати. Ні, зовсім ні. От правда, ні.

Я саме серйозно розглядав варіант не ночувати сьогодні в інтернаті, а зателефонувати татові й попросити забрати мене. З іншого боку, тоді я буду вдома сам-один у кімнаті. А тут, нагорі у спальній залі, я принаймні чую присутність інших. Генрі, який деколи розмовляє уві сні, і хропіння Гідеона, коли він лежить на спині.

— Привіт.

Я розвертаюся до тієї «Торі-подібної» постаті, яка враз виринає із напівтемряви. Вона до біса вміло підкрадається, я мав би вже це вивчити.

— Привіт. — Я розправляю плечі. — Усе гаразд?

— З тобою все добре? — запитує Торі, і в її очах відбивається світло зі сходового майданчика.

Порив вітру роздуває фіранки й грається її волоссям. Вона має зовсім інакший вигляд, коли воно вільно спадає їй на плечі. На уроках моя подруга завжди заплітає його або зав'язує на маківці.

Коли Торі робить крок до мене, рипить паркет.

— Так, я... мені тільки спало на думку, що я ще... — Так, що? — Ем, власне, байдуже.

Я глитаю. Чому я не можу спочатку подумати, а потім говорити?

— Мені ті фільми жахів теж видаються пришепелуватими, — каже вона.

Я напружуюся. *Теж...* Що означає «теж»? Хто сказав, що я вважаю їх пришепелуватими? Я люблю фільми жахів. Вони мене не лякають. Але чому тоді нічого не кажу? А тільки далі сиджу на цьому підвіконні й затамовую подих. Переді мною незворушно стоїть Торі. Її карі очі видаються майже чорними. У мене мало не зупиняється серце, коли вона підходить ближче. *Торі стоїть між моїх колін.* Так близько. *Я відчуваю запах її персикового шампуню.* Так близько. *Вона нахиляється вперед і цілує мене.* Так близько.

Вона цілує мене.

Швидко, повільно, якимось незграбно. Це один змах вій, частка секунди. Усе минає так швидко, що я навіть не

можу сказати, чи м'які в неї губи. Чи вони такі, якими я собі їх уявляв. Я серйозно сумніваюся, що це справді щойно сталося, але мій пришвидшений пульс, здається, доволі певний.

Торі відсахується, коли я підіймаю долоню, щоб торкнутися свого рота. Серце голосно стугонить у вухах, і я хочу, щоб вона повторила. Я хочу обхопити її зап'ястя і знову притягти до себе. Але не наважуюся. Бо вона моя найкраща подруга. Моя найкраща подруга, яку я хочу поцілувати і... От дідько. Я хочу її поцілувати. Хочу цього. Не хочу бути кимось там для неї — я хочу бути всім.

Я підводжуся, щоб ухопитися за неї, та саме цієї миті з кімнати для перегляду фільмів долинають приглушені крики й сміх. Ми водночас здригаємося, порив вітру штовхає віконну стулку біля мене всередину, десь із голосним тріском зачиняються двері.

Коли я знову дивлюся на Торі, вона трохи нагадує блілого привида. Її очі величезні й налякані. Вона покусує нижню губу, а потім каже:

— Мені шкода, я...

— Ні, — швидко перериваю її та роблю крок до неї.

Вона шкодує про це? Це через те, що я не відреагував, уже мовчу, що не відповів на поцілунок? Я мав...

— Агов! — Здригаюся від голосу Валентайна Ворда, який саме долинає з боку туалетів. — Ви там що, лижетесь?

По мені ковзає погляд Торі, він наче гарячий ляпас. А тоді вона обертається і заходинється сміхом, гірким і знервованим.

— Ем, ні, Синклер просто боїться.

Звісно! Чарльз Синклер, який ніколи ні на що не наважується, який завжди все робить не так.

— Я не боюся, — кажу я, коли йду за нею.

І звідки мені знати, що це буде перша брехня з безлічі, які ми розповідатимемо одне одному?

РОЗДІЛ 1

ВІКТОРІЯ

— Що ти так довго робила там усередині?

Усміхаюся. Він не це має на увазі. І навіть якщо й так, його це не обходить.

— Припудрювала носик, — відказую якомога байдужіше й розправляю плечі.

У голові чую голос своєї матері: *«Якщо хочеш носити сукню такого стибу, то маєш іти прямо. Плечі розправ, підборіддя вгору».*

Я знаю, як це працює. У мене було вдосталь можливостей тренуватися для таких заходів, як новорічний бал Академії Данбридж. У Валентайна теж. Урешті-решт його прізвище Ворд! Утім, хоча я підходжу на крок ближче, він не подає мені руки. Він узагалі не надто й дивиться на мене, а знову повертається до своїх друзів-дванадцятикласників. Вони сміються і розмовляють, сиплять до тепами, яких я не розумію, а коли курять, у мої легені прокрадається крижане повітря. На фоні чутно приглушену музику зі святкової зали. Учні стоять невеличкими групами на вимощеній бруківкою площі між старих

будівель із темної цегли. Дорогі костюми, запаморочливі бальні сукні, блискучі браслети й сережки вартістю з маленьке авто, наручні годинники, такі ексклюзивні і коштовні, що їх носять тільки з таких приводів, як цей. Один вечір у році, коли Академія Данбридж сповна підтверджує свій статус елітного інтернату. Можна просто-таки відчутися запах грошей. Майже як на тих вечерях і заходах, куди я деколи супроводжую своїх батьків.

Я дивлюся на прочинені двостулкові двері, з яких виїшла. Щойно мені було надто гаряче, але холод тут, назовні, нагадав мені, що зараз середина січня. Моя сукня пісочного кольору завдовжки до підлоги, в неї вузькі рукави, однак тонкий сатин анітрохи не гріє. Чую, як спину вкривають сироти. Тремтячи від морозу, я схрещую на грудях руки і підходжу до Вала. Виріз на спині моєї сукні точно сенсаційний і був беззаперечним аргументом, щоб її купити, однак зараз мені хотілося мати на собі щось тепліше. Треба вертатися всередину. Я не курю і могла б зачекати в теплі, доки Вал повернеться. Або він міг би запропонувати мені свій піджак, однак, здається, йому навіть не спало це на думку.

У мене болять ноги, я втомлена, а ще ж навіть не північ. *Зберися, Белгейвен-Вінфорд. Минулого року ти була на танцполі майже до пів на другу і то була найкраща ніч у твоєму житті.* Чи я вже старію? Чи причина в тому, що тоді із Синклером, Генрі, Олів та іншими я почувалася значно краще? Де вони взагалі? Не схоже, що Вал сумуватиме, якщо я зараз на якусь мить піду до своїх друзів. Я саме збираюся податися за ними, коли бачу, як із фое надвір виходять люди.

Синклер сховав долоні в кишенях темних костюмних штанів, і він п'яний. Я впізнаю це за його поставою навіть

у приглушеному світлі ліхтарів і жаровень, розставлених надворі. Мерехтливе світло тремтить на стінах внутрішнього дворику, а палкий погляд мого найкращого друга відразу ж звертається на мене. Я знаю Синклера в темно-синій шкільній уніформі Академії Данбридж, піджак якої він щиро ненавидить і носить його, злегка накинувши на плечі. Утім, цей чорний костюм, який він підібрав до шкіряного взуття і білої сорочки, сидить, наче на нього й шитий. Не знаю, що він зробив зі своїм світлим волоссям, але сьогодні воно спадає йому на лоба з особливою недбалістю. Він мав би бути мені вдячний, що я відмовила його незадовго перед балом іти до перукаря. Синклер завжди схожий на щойно постриженого пуделя, коли повертається звідти. А сьогодні ввечері в нього дуже гарний вигляд, а він і не здогадується.

Емма, яка йде позаду нього разом із Генрі, махає, коли помічає мене. Вона вихиляється з-під руки Генрі, яку той поклав їй на плече, і біжить до мене. Я певна, що ця обтисла темно-синя сукня не викликала б такого фурору на комусь іншому. Емма — найспортивніша і водночас найелегантніша особа, яку я знаю. Разом із Генрі, який може носити все, що захоче, і завжди має вигляд клятого принца, — вони безперечно ефектна пара.

— Я от-от буду тут, — бурмочу я і відвертаюся від Вала й хмари диму, яка саме віє в мій бік.

Мені трохи зле, і не тільки через цигарковий чад. Цілий день я відчуваю певне напруження, через що під час вечері не з'їла ні крихти. Усе ще чекаю, коли нервовість нарешті відступить і я зможу насолоджуватися балом.

— Ну, як настрої, друзі ночі? — Дивовижно, як майстерно я вмію вдавати гарний настрої, хоча всередині лише заціпеніння.